

ŐRZŐ

A POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozatának kiadványa
IV. évfolyam 14. szám 2018. június

„A hagyományőrzés nem a hamu megtartása, hanem a láng továbbvitele.”
Morus Tamás

Kirándulás Andauban, a Szabadság hídjánál

A mosontarcsai átkelő a magyar szabadság szimbólumává vált

Az 1956 Öröksége Alapítvány május 30-án, a zuglói Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola tíz diákjának részvételével kirándulást szervezett Andauba, azaz Mosontarcsára: emlékezve a mintegy 75 ezer magyar honfitár-

sunkra, akik 1956-ban, a forradalom leverése után, a falu határában lévő hídon menekültek Ausztriába. Az eseményen a POFOSZ Hagyományőrző Tagozata is képviseltette magát.

Andau hídjá Európa egyik ikonikus helyszínévé, a magyar szabadság jelképévé vált, s a Szabadság vagy a Menekülés hídjá néven ismert. A megtorlás elől üldözött hetvenötezer magyar lépte át itt határt az 1956-os forradalom és szabadságharc leverését követően – félelemmel, rettegéssel, gyásszal és reménnyel lépve a hídra. Lélekben itt búcsúztak a hazájuktól, az otthonuktól és a szeretteiktől, itt néztek vissza utoljára a szeretett hazára, ahonnan menniük kellett. Ausztria földje 1956-ban a szabadságot jelentette.

Mosontarcsa – a mai Andau – Burgenlandban, Ausztria keleti tartományában található, s a Menekülés hídjá a településtől 8 kilométerre, a Hanság csatornáján vezet át. A fából készült híd 7 méter hosszú és 2 méter széles, és vele kezdődik a mintegy 9 kilométer hosszú út, a menekülők útja, amely elvezet a szabad világba. A hidat a szovjetek kétszer is felrobbantották, így a mai ma már csak emlék. Annak idején, 56-ban egy jelentéktelen hidacska volt. Am a történelem megkeresi és kiválasztja ikonikus helyszíneit. Ez a híd Európa egyik megszentelt hídjává, a magyar szabadság szimbólumává vált.

Andauban egy idős fafaragó művész kezdeményezte, hogy a forradalom 35. évfordulójára újítsák fel a hidat. Ez a felújítás megtörtént, majd a környék emlékhellyé

vált; emlékoszlop, emlékmű, szoborpark hirdeti a múltat. Rekonstruálták az őr-tornyot is, s ma már felszabadult lélekkel emlékezhet bárki a magyar történelem 1956-os korszakára. De miközben emlékezünk, nem felejthetjük el meghallani azokat a sóhajokat, amelyek valamikori honfitársainkból kiszakadtak.

A kiránduláson Simon Zsuzsa, a Mosonmagyaróvári 56-os Egyesület titkára – a mosonmagyaróvári sortűz elhivatott kutatója – az andaui híd s az itt kialakított emlékhelyek történetét ismertette, majd átadta a résztvevőknek a helyszín krónikáját és a korábbi megemlékezéseket megőrkítő, fotókkal és korabeli újságcikkkel illusztrált dokumentumgyűjteményt. Ámon Antal, a POFOSZ Hagyományörző Tagozatának elnöke ugyancsak régi, személyes dokumentumokat mutatott a fiataloknak, köztük azt az útlevelét, amellyel Ausztriából Ausztráliába léphetett. Végezetül koszorúzás zárta a kirándulást: a kegyelet virágait az Andau/Mosontarcsa Szabadság mérföldkőnél, kopjafa emlékműnél és az 56-os Memento emlékoszlopnál helyezték el a résztvevők.

Vasvári Éva

Száz éve született a szörny – 4. rész

Bolsevik hatalomátvétel: „Könnyű volt, mint egy madártoll felemelése”

A bolsevista szörny születéséről és működéséről szóló sorozatunkat annál a gondolatnál folytatjuk, amelynél az előző írásunkat befejeztük, jelesül: „az Ideiglenes Kormány sohasem merete megtenni azt a lépést, amellyel megsemmisíthette volna a Bolsevik Pártot.” Alábbi írásunkból az is kiderül, hogy a Téli Palotát nem rohammal vették be – mint ahogyan azt a kommunista mítoszgyártás beállította - hanem fegyelmezetlen tömeggel.

Ennek a kormánynak a vezetője a harminchat éves Kerenszkij, akit szabadkőműves kapcsolatai repítettek magas pozíciójába a februári forradalom után, ahol aztán jól kamatoztatta beszédmondó képességét, de nem rendelkezett a helyzethez szükséges stratégiai képességgel. (1)

A helyzet pedig az volt, hogy az egyik oldalon állt Lenin a bolsevikkal, akik világos célt hangoztattak: kilépés a háborúból és minden hatalmat a szovjeteknek, a másik oldalon pedig álltak azok a laza csoportosulások, akik elleneztek a bolsevikkok hatalomátvételi törekvéseit a hadsereg és az orosz kormányzás roncsai felett.

Az orosz hadügyminiszter utólag el is magyarázta a meglepett angol nagykövetnek, hogy „Kerenszkij nem akarta a kozákokkal leveretni az októberi bolsevik felkelést, mert ez az ő februári forradalmának is a végét jelentette volna.” Ezért semmilyen komoly katonai előkészület nem történt a bolsevik veszély elhárítására, amiről pedig mindenki tudta, hogy jön. (2)

Október 24-én a kormányfő védelmi központját, a Mérnökök Palotájában székelő Katonai Törzset senki sem védte, bárki szabadon ki-be járhatott. A Téli Palotát pedig a következő „erők” védték: néhány kozák, egy kerékpáros egység, egy negyvenfős hadirokkant csoport, amelynek parancsnoka múltbakkal rendelkezett és az úgynevezett Női Halál Brigád 140 önkéntese (3) ,néhány löveg, azonban gépfegyver semmi.

Október 24-én a kormányfő védelmi központját, a Mérnökök Palotájában székelő Katonai Törzset senki sem védte, bárki szabadon ki-be járhatott. A Téli Palotát pedig a következő „erők” védték: néhány kozák, egy kerékpáros egység, egy negyvenfős hadirokkant csoport, amelynek parancsnoka múltbakkal rendelkezett és az úgynevezett Női Halál Brigád 140 önkéntese (3) ,néhány löveg, azonban gépfegyver semmi.

(1) Sean McMeekin: The Russian Revolution, a New History, Basic Books, 2017, 199.old.

(2) Richard Pipes: The Russian Revolution, Alfred A. Knopf, 1990, 489.old.

(3) Ezt a legendás női alakulatot Kerenszkij alapította a bolsevikkok megszegyenyítésére, akik ki akartak szállni a háborúból. Bevetésükre Vilniusznál került sor 1917. július 22-én, ahol sikeres fegyvertényt hajtottak végre. Német lövészárkokat foglaltak el rohammal és közel száz hadifoglyot ejtettek. (Sean McMeekin 181.old.)

Azon az éjszakán a bolsevikok minden fontosnak tartott pontot a városban megszálltak, azzal az egyszerű trükkel, hogy őrseget állítottak elé.

Ezalatt Kerenszkij végre telefonon próbált segítséget kérni a frontról, de semmit sem kapott. Másnap reggel áruházban, egy szerb katonatisztnek álcázva, kiszökött a Téli Palotából és az amerikai nagykövetségtől kölcsönzött autóban, amerikai zászló védelme alatt, a frontra hajtott segítségért. Ekkora már a Téli Palota maradt az egyetlen épület a kormány kezében.

Lenin ragaszkodott ahhoz, hogy minden miniszter le legyen tartóztatva mielőtt a Szovjetek Második Kongresszusa hivatalosan bejelenti az Ideiglenes Kormány bukását. Erre a feladatra azonban senki sem vállalkozott az állítólag 45,000 fős Vörös Gárdából és a további több tízezerre becsült szimpatizáló katonaságból.

Egy kedvetlen támadást indítottak ugyan a Téli Palota ellen hajnalban, október 25-én, azonban az első lövések zajára a támadók visszavonultak.

Lenin ekkor türelmét veszítve megírta a kormány leváltását proklamáló dokumentumot, amely egyben deklarálta a hatalomátvételt a Petrográdi Szovjet és a Katonai-forradalmi Tanács részéről. (Ezen testületeknek senki felhatalmazást nem adott a Bolsevik Központi Bizottságon kívül.)

Közben Kerenszkij elérte a frontot, de pont azoktól a kozákoktól kellett segítséget kérnie, akiket két hónappal korábban még árulással vádolt. Így segítséget onnan sem kapott.

Aznap délután a híres kronstadti matrózok is megérkeztek, de a „Forradalom büszkesége és szépsége”, akik nagyon lelkesen erőszakoskodtak fegyvertelen civilekkel, most szintén feladták a Téli Palota ostromát az első puskalövésekre.

Este fél hétkor a Katonai-forradalmi Tanács ultimátumot adott az Ideiglenes Kormánynak a lemondásra azzal, hogy ellenkező esetben szembe kell nézniük az *Aurora* cirkáló és a *Péter Pál Erőd* ágyútüzével.

Kilenc órakor az *Aurora* végre tüzet nyitott. Mivel a fedélzetén nem volt éles lőszer, "a hadihajó kilőtt egy vaktöltést és elhallgatott – pont elegendően ahhoz, hogy biztosítsa prominens helyét Október legendái között." (4)

"Két órával később az erőd ágyúi nyitottak tüzet, ezúttal éles lőszerrel, de a tűzvetésük olyan pontatlan volt, hogy a harminc-harmincöt lövedékből csak kettő találta el a Téli Palotát, elenyésző kárt okozva."

(4) Id. mű, 494.old.

A kormányt védő erő a külső támogatás megérkezésének hiányában egyre inkább kedvét veszítette. Először a néhány kozák oldalgott el, majd az ágyúk személyezte. Éjfélre már csak a Női Halál Brigád és néhány tizenéves tisztiiskolás maradt fegyveres erőként az épületben.

A Téli Palotát nem rohammal vették be, ahogy a kommunista mítoszgyártás beállította, hanem fegyelmetlen tömeggel, amikor a védők megszűntek védekezni. Rablás és fosztogatás vette kezdetét illő bemutatkozásul a rablás és fosztogatás világrendszerének. És az elmaradhatatlan nemi erőszaknak, ha már helyben volt a 140 önkéntes katonanő.

Maga Lenin mondta később, aki ezt az egész híres napot bekötözve, parókával és szemüvegesen elmaszkírozva töltötte, hogy „a világforradalom kezdete Oroszországban olyan könnyen ment, mint egy madártoll felemelése.” (5)

A Téli Palota több kísérletre történő elfoglalása öt emberi életbe került, valamint számos sebesülésbe, amelyeket többnyire eltévedt lövedékek okoztak.

Az Ideiglenes Kormány minisztereit Antonov-Ovszejenko október 26-án hajnali kettőkor letartóztatta és fegyveres kísérettel a *Péter Pál Erődbe* szállította. Útközben épp hogy megmenekültek a lincseléstől.

Az egyetlen fegyveres összecsapás a bolsevik és a kormány erők között a főváros feletti ellenőrzésért október 30-án történt Pulkovo külvárosban.

Krasznoznov tábornok kozákjai, akiket elbátortalanított a támogatás hiánya, a bolsevik agitátorok aknamunkája, miután elveszítettek három értékes napot, végül megindultak Cárskojé Szeloból. A 600 kozák több mint tízszeres túlerejű Vörös Gárdistával, tengerésszel és katonával vette fel a harcot és meg is futamította a Vörös Gárdát. Ám a 3000 matróz állta a sarat és megnyerte a napi küzdelmet. A kozákok parancsnokukat veszítve visszavonultak. Így végződött a lehetősége annak, hogy az Ideiglenes Kormány katonai erővel még hatalmon maradjon és befejezhesse küldetését, amíg általános választások révén Oroszországnak demokratikusan választott parlamentje és kormánya felállhat.

Az Ideiglenes Kormány bukása kevés sajnálatot váltott ki. Ez részben félrevezetésnek is köszönhető. Trockij ugyanis ügyesen leplezte a bolsevik

hatalomátvételt azzal, hogy úgy állította be, mintha a hatalom egyszerűen a szovjetek (tanácsok) kezébe kerülne, felhasználva a demokratikus szocialista célok hangoztatását, amik a februári, márciusi időszakra voltak jellemzők.

A hatalom megragadása pillanatában megállapítható, hogy a bolsevikok sohasem szenteltek túl sok időt arra a kérdésre, hogy milyen államot alakítanának ki a hatalomátvétel után, mert készpénznek vették, hogy forradalmuk azonnal futótűzként terjedne el az egész világon és elsöpörné a nemzeti kormányokat. (6)

Ámon Antal

(6) Id. mű, 507.old.

Pusztítás a Téli Palotában
Ivan Vlagyimirov festménye

Impresszum: ŐRZŐ, a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományörző Tagozatának negyedéves hírlevele. Főszerkesztő: Ámon Antal.

Tel.: (1) 257-0190, 06 30-814-9917 Szerkesztő: Vasvári Éva, lapszerkesztő: Kurtz Mária

Kiadóhivatal: 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155.

Tel: (1)789-1466, e-mail: hagyomanyorzok1956@gmail.com

Honlap: [www.hagyomanyorzok1956@weebly.com](http://www.hagyomanyorzok1956.weebly.com)

Lemészárolt Romanovok – magyar szálak is felsejlenek

Aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók

Idén száz éve, hogy a bolsevikok kivégezték II. Miklós orosz cárt és családtagjait, akik már nyolc hónapja nem is voltak uralkodók, amikor a bolsevikok megragadták a hatalmat 1917 novemberében. A tömeggyilkosságra 1918. július 16-ról 17-re virradó éjszakáján került sor az Ipatyev házban. E mézszárlásnak magyar vonatkozásai is vannak.

Az Ipatyev ház a tulajdonosától elkommunizált ingatlan volt, valószínűleg éppen a merénylet céljára. E feltételezést alátámasztani látszik, hogy – meglepő módon – a mézszárlás után öt nappal a ház kulcsait visszaadták Ipatyevnek, aki azonban a házba sohase tért már vissza. Az ellenforradalmi fehérek oldalára állt, őket támogatta, majd a polgárháború elvesztése után Prágában talált menedéket, ahol 1938-ban meghalt.

A mézszárlásnak sajnos magyar vonatkozásai vannak. Az erről szóló írás

Robert Wilton: *The Last Days of the Romanovs* (A Romanovok utolsó napjai) című könyvében, a 81-83-ik oldalakon olvasható:

Az oroszokból álló belső őrseget lecserélte az új parancsnok, Jankel Jurovskij, egy Szibériába száműzött zsidó fia. Magával hozott egy tíztagú csoportot, „letteket” – ahogy az oroszok hívták őket. Ezek valójában nem lettek voltak, hanem magyarok, néhányuk valójában elmagyarosodott németek. (A külső őrseg orosz maradt, a járókelők megtévesztésére.)

Mivel a lettek alkották a gerincét a szovjetek idegen zsoldosainak, ezért bármely nem-orosz vörösgárdista letté vált az oroszok szemében. Jurovskij maga is idegen nyelven beszélt hozzájuk. Ő az oroszokon kívül csak jiddisül és németül tudott.

„Milyen konkrét bizonyíték van arra, hogy ezek a „lettek”, a július 4-én érkezett új belső őrseg tagjai – legalábbis részben – valóban magyarok voltak?

Az első és legfontosabb az ún. Meier-lista. Johann Meier, ausztriai német, az első világháborúban az Osztrák-Magyar Monarchia katonája, később fogságba

esvén belépett a bolsevik pártba. 1918 tavaszán az uráli katonai körzetben vállalt szerepet. Aktívan agitálta a bolsevik eszméket a hadifoglyok körében. 1918. július 16-17-én éjjel az Ipatyev házban tartózkodott. Később Németországban, majd az NSZK-ban élt (1964-ben halt meg). Az NSZK-ban publikálta a nála lévő dokumentumokat a cári család kivégzésének részleteiről.” (1)

Az ottmaradt papírok között találtak egy befejezetlen levelet, melyet magyarul írtak, de amelyről megállapították, hogy nyilvánvalóan egy némettől származott, mert a főneveket nagybetűvel kezdte, alkalmazott néhány gót betűt és kiugró nyelvtani hibákat vétett, amelyek egy magyartól nem várhatók el.

Wilton folytatja: A „lettek” közül egy másik még beszédesebben bizonyította nemzetiségét. A cári család meggyilkolása előtti napon az egyik géppuskás belső őr a következő felírást ceruzázta az Ipatyev ház falára:

Verhás András

Őrségen 1918 VII / 15

Mellette oroszul is megpróbált emléket hagyni, de nem tudta jól betűzni az orosz „karaul” szót.

„A „különleges osztag” névsora a következő neveket tartalmazza: *Gorvat Laoisz, Fiser Anzelm, Edelstein Izidor, Fekete Emil, Nad Imre, Grinfeld Viktor, Vergazi Andrasz,* majd külön (!) három orosz név *Vagamov Szerge(j), Medvegyev Pav(el), Nyikulin.* Végül a lap alján a „főnök” neve: *Jurovszki(j).* Azaz a legvalószínűbb transzkripcióban: Horvát Lajos, Fischer Anzelm, Edelstein Izidor, Fekete Emil, Nagy Imre, Grinfeld Viktor, Verhas András, és külön Szergej Vagamov, Pavel Medvegyev, Nyikulin, és végül Jurovszkij.

Az első hét személy neve egyértelműen magyar eredetűnek látszik.”(2)

A cél a család kiirtása volt, mert másutt, más fogvatartott Romanovokat, a személyzetükkel együtt, megölték még másnap illetve a következő évben. Más tettesekkel.

A cári rendszer ilyen, akár személyek ellen irányuló megsemmisítése a magyar nemzet számára csak bűnügyileg visszataszító, mert a cári rendszerek által megkezdett gyarmatosító terjeszkedés áldozatai voltunk és maradtunk.

(1) Gyóni Gábor: A cári család kivégzésének magyar vonatkozásai. <http://www.russtudies.hu/Aindex.php?menu=86&dir=&lang=h>

(2) mint fent.

Vegyük az első világháború eredeti eszkalálását egy helyi konfliktusból világegészségé, amely egyértelműen a később meggyilkolt cár felelőssége:

Az orosz előmozgósításról 1914-ben.

Az Oroszországba akkreditált francia nagykövet Paléologue már a trónörökös elleni merénylet előtt, 1914 májusa elején helyesnek érezte, hogy kormányát tájékoztassa egy Ausztria-Magyarország elleni orosz támadás tervéről.

Arra a felvetésére, mit tenne Oroszország az idős osztrák császár lemondására válaszul, Krivosain orosz miniszter még a kérdés befejezése előtt közbevágott: „**Először is birtokba vennénk Galíciát.** Szuhomlinov tábornok, a hadügyminiszterünk, a napokban magyarázta el nekem, hogy Galícia birtoklása határaink védelme szempontjából megkerülhetetlen. Azon kívül, hogy ez alapvetően orosz terület.” (3)

Az oroszok már 1914. július 24-én bevezették a "részleges"-nek hívott mobilizációjukat. Persze mindenki tudhatta, hogy részleges mobilizáció nem létezik, csak teljes. És a mobilizációt az akkori körülmények között visszacsinálni nem lehet, annak a mobilizáltak bevetésében kell végződnie.

Az egész pedig az orosz birodalmi tekintély miatt történt, mert annyira elkötelezték magukat, hogy ki se tudtak szállni a saját csapdájukból:

"Ha ennél a kritikus pontnál a szerbeket a sorsukra hagynánk, az orosz presztízs teljesen összeomlana." (Szazonov orosz külügyminiszter a Birodalmi Minisztertanács előtt, 1914. július 24-én.)

„Európai államférfiak és tábornokok már egy generáció óta tudták, hogy (az orosz) mozgósítás háborút jelentett Ausztriával és Németországgal. 'A mobilizáció egyenlő a hadüzenettel'- mondta a francia tábornoki kar főnöke, Charles Boisdoffre tábornok III. Sándor cárnak 1892 júliusában, egy nappal azután, hogy Franciaország és Oroszország katonai szövetségre lépett.

'A mozgósítás kötelezi az ember szomszédját, hogy ugyanazt csinálja' – magyarázta a tábornok. 'Ha a szomszédod mozgósít egymillió embert a határodon és te nem csinálsz semmit, az olyan, mint amikor egy ember, akinek pisztoly van a zsebében, megengedi a szomszédjának, hogy az a halántékához szorítsa a fegyverét anélkül, hogy a sajátját előrántaná.'

(3) Sean McMeekin: The Russian Origins of the First World War (Az első világháború orosz eredete), Harvard University Press, 2011, 22.old.

Sándor cár egyetértett: 'Én is pontosan így értelmezem az ilyen helyzetet.'"(4)

De továbbmegyünk, mert az oroszoknak volt egy előmozgósítási doktrínája is.

„David Stevenson úgy érvel, hogy a **'háborúra előkészülési periódus, amely a Németországgal és az Osztrák-Magyar Monarchiával szemben elhelyezkedő katonai övezetekre vonatkozott:** tehát lovak, takarmány és élelem vásárlása, a vasútvonal szakaszok felszabadítása a tétlen vagonoktól, a határmenti csapatok létszámának növelése hadgyakorlatok ürügyén – bizonyos mértékig **már maga volt a mozgósítás.** Németország ezeket a lépéseket ugyanígy fogta fel, és folytatásuk esetén a németeket is mozgósításra készítették volna még akkor is, ha Oroszország végül nem hirdetett volna mozgósítást.'"(5)

Ámon Antal

(4) Jack Beatty: The Lost History of 1914, Reconsidering the Year the Great War Began (1914 elfeledett története, a Nagy Háború kezdete évének újragondolása), Walker & Co., 2012, 59.old.

(5) mint fent, 343.old.

Ügyfélfogadás, összejövetelek

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a POFOSZ Hagyományörző Tagozatának 2016-tól átalakul az ügyfélfogadási rendje. Barátainkat és tagtársainkat **előzetes egyeztetés után** – bármely hétköznapon – várjuk a tagozat székhelyén: Budapesten, a XIV. kerület, Nagy Lajos király útja 155. számú irodánkban. Kérjük, hogy látogatási szándékát előre jelezze Ámon Antalnál – a tagozat elnökénél – a 06-30-814-9917 vagy a 06-1-257-0190-es telefonszámon. Az előzetes bejelentkezés Vasvári Évánál, a hagyományörzők elnökhelyettesénél is jelezhető a 06-20-428-7351 vagy a 06-1-781-3674-es telefonszámon.

A havonkénti találkozók rendje nem változik, azaz tagjainkat és pártolóinkat minden hónap első szerdáján délután 15 órakor várjuk zuglói irodánkban. baráti összejöveteleken – 1956 szellemiségének megőrzése jegyében – előadások hangzanak el, majd kötetlen beszélgetésekre kerül sor.

„Használd fel ellenséged legaljasabb embereit!”

A régmúltban keletkezett írásból a mának is okulnia kell

Sun Tsu (Sun Ce) „A hadviselés művészete” című munkájában már 2500 évvel ezelőtt kimutatta a szellemi hadviselés elengedhetetlen fontosságát. Ajánlásai olyan időtállóak, hogy évezredek távolságából is hasznos az ismeretük, annál is inkább, mert felismerésük alkalmával megtudhatjuk, „honnan fújnak a szelek”.

Mint az évezredekkel ezelőtt keletkezett műből kiviláglik: a szellemi hadviselés az ellenség belülről való rombolását, bomlasztását teszi lehetővé. Eredményes alkalmazása esetén az ellenség már az első puska lövés előtt is vereséget szenvedhet.

1. Romboltass szét mindent, ami ellenséged országában erkölcsös és jó.
2. Áruhás kémeid ezreit csempésztessd ellenséged városaiba.
3. Kémeid minden eszközzel ássák alá ellenséged uralkodóinak tekintélyét.
4. Ügynökeid keverjék bele az ellenséges ország vezető férfijait szennyes üzletekbe, majd ha ez sikerült, akkor leplezzék le őket, hogy a nép elforduljon tőlük.
5. Használd fel ehhez ellenséged legaljasabb embereit.
6. Ügynökeiden keresztül szíts elégedetlenséget és veszekedést ellenséged polgárai között.
7. Beépített ügynökeid akadályozzák meg minden módszerrel a hivatalok és iskolák működését
8. Legügyesebb kémeid lázítsák fel ellenséged országában a fiatalokat szüleik és előljáróik ellen.
9. Kémeid vesztegessék meg az aljas embereket ellenséged városaiban, akik nevetségessé teszik az ottani isteneket és azok papjait.
10. Küldj ellenséged országaiba vándorkomédiásokat, akik könnyű nővel, vad és érzéki zenével rövidesen elzüllesztik az ottani fiatal férfiakat.
11. Ügynökeid minden módszerrel tegyék lehetetlenné ellenséged országában a katonai kiképzést és a fegyverkezést.
12. Ügynökeid azonnal jelentsék neked, ha minden harcolni képes fiatal lezüllett. Akkor te kardcsapás nélkül győzhetsz és rabszolgává teheted ellenséged népét. (1)

(1) Filippi István: Zárszámadás a harmadik évezred előtt című írásából. A Katolikus Magyarok Vasárnapja Évkönyve, 1989. A Katolikus Magyarok Vasárnapja az amerikai emigráció legelterjedtebb hetilapja volt. Száz éven keresztül, 1894-től 1993 végéig jelent meg.

Eltársi gondolatok a kommunista összeomlás küszöbén

„*A rendszer vezetéstudományi katasztrófa, spirituális üresség*”

1990 nyarán közel ötezer küldött gyűlt össze a Szovjetunió Kommunista (Bolshevik) Pártja kongresszusára, ám a résztvevők ekkor még nem tudták, hogy ez, vagyis a huszonnyolcadik tanácskozás lesz az utolsó.

A beszédek közül érdemes idézni Vjacseszláv Sosztakovszkij szavait, aki a Moszkvai Pártfőiskola rektoraként kapott szót. A magas rangú pártfunkcionáriusok vezető oktatója mélyreható kritikával illette a kommunista elveket:

„Igen, a nép követte a bolshevikok jelszavait 1917-ben. De 73 évvel később még mindig ezeket a jelszavakat skandáljuk újra és újra: földet a parasztoknak, gyárakat a munkásoknak, hatalmat a szovjeteknek (önkormányzatoknak), békét a népeknek. Mert nem teljesítettük máig sem ezeket a követeléseket. A föld az államhoz került, tehát nincs is tulajdonosa. A gyárak a minisztériumok alá kerültek. A hatalom a Párt kezében van és általánosságban szólván nincs béke a népek között. És emlékeztetek még egy felhívásra Októberből(1): Kenyeret az éhezőknek! Ma ez a követelés új sürgősséget tartalmaz.

Ez az eredmény – folytatta Sosztakovszkij – nem csak a pártvezetés hibáinak köszönhető, hanem az alapelképzelés problémáinak és hibás számításainak is.

Különösen azért, mert a rendszer nem hat ösztönzőleg a munkásra. A gazdasági érdeket nem-gazdasági jellegű kötelezettségekkel és szervezett elnyomással helyettesíti.... Bármilyen, amink van, az emberek hősiességéből származik, beleértve a katonaság munkáját is, de amit teremtettünk, azt a rendszer ellenére teremtettük. A rendszer pedig egy szociális Csernobil, egy totális kontrol, egy céltalanság, egy vezetéstudományi katasztrófa, egy spirituális üresség. **A Párt ugyanolyan bűnös, mint maga a rendszer**” – vonta le summás következtetését.

(2)

Ámon Antal

(1) Az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalomra való szokványos rövidített utalás.

(2) Robert V. Daniels: The End of the Communist Revolution (A kommunista forradalom vége), Routledge, 1993, 170.old.

Az 1968-asok tegnap és ma

Az újbaloldal részabadította kárteköny ideológiáját a világra

Ötven éve, 1968-ban zajlott a párizsi diáklázadás. Az eseménynek sokféle olvasata van, egy azonban bizonyos: a megmozdulások nyomán felfakadó újbaloldali ideológia máig beárnyékolja világunkat.

Noha az 1968-as franciaországi megmozdulások konkrét oka a tüntető egyetemisták letartóztatása elleni tiltakozás volt, az eseményeket jelentősen befolyásolták a különböző polgárjogi villongások és háborúellenes megmozdulások, amelyek Európától az Egyesült Államokig lázban tartották az ifjúságot. Elég volt egy szikra és a lavina feltartóztathatatlanul elindult – lángba borította Párizs utcáit, munkássztrájkokat és szakszervezeti megmozdulásokat generált, kivívta az értelmiség támogatását, s nem kevesebbel, mint forradalommal fenyegetett. Csupán zárójelben jegyezzük meg, hogy az eseményekben Daniel Cohn-Benditnek is szerepe volt, aki néhány éve az Európai Parlament képviselőjeként Magyarország és a jelenlegi kormány egyik legádázabb kritikusaként lépett fel.

A fennálló renddel és a fogyasztói társadalommal szemben kemény bírálatokat hangoztató 68-as ifjúság és a csatlakozó tömegek szépek tűnő, ámde kifejezetten liberális és marxista ihletésű, a szabadságot a szabadossággal felcserélő célokat fogalmaztak meg, s ezen ideológiák jegyében egy „szebb és igazságosabb jövőről” álmodtak. S a párizsi gondolatok termékeny talajra hullottak egész Európában és az egész világban. A közélet és kultúra minden területén ott volt a 68-asok névjegye: kicsíráztak a homoszexuális és antirasszista mozgalmak, erőre kapott a rend és a hagyományos konzervatív értékek elleni kánon.

Bár az 1968-as újbaloldali mozgalom a maga idejében világszerte kivívta a szimpátiát, ma, ötven évvel később azt gondolhatnánk, hogy az akkori álomnak vége, elmúlt, nincs tovább. Ám ez koránt sincs így; Nyugaton immár a második generáció él a 68-as ábránd ígézetében. S e generáció hatalomba jutott politikusai, ideológusai, véleményformálói nemcsak hiszik, de

világbefolyásuk révén diktátumokkal próbálják kikényszeríteni a 68-as álom beletjesítését. Ebből táplálkozik a testvériség hamis illúziója, a hierarchia, a rend és a konzervatív értékek gyűlölete, a multikulturalizmus mákonya, a nemzetállamok lebontását célzó pusztítás és nem utolsó sorban a kommunizmus bűneinek relativizálása.

Leonyid Iljics Brezsnyev, a Szovjet Kommunista Párt főtitkára 1969. június 7-én, a Kommunista és Munkáspártok Moszkvai Nemzetközi Tanácskozásán a következőképpen reagált a 68-as eseményekre „... Tény, hogy a tőkés országokban a fiatal nemzedék s ezen belül a diákság körében forradalmi erjedés megy végbe. Az ifjúság hatékonyan küzd az imperialista háborúkra, a burzsoá társadalom militarizálására, a dolgozók demokratikus jogainak megnyirbálására irányuló burzsoá próbálkozások ellen. Kétségtelen, hogy az ifjúság megmozdulásaiban még gyakran érződik a politikai tapasztalatlanság, s a forradalmi harc élcsapatával való kapcsolat hiánya. Ezért az ifjúság akciói sokszor ösztönös jellegűek és politikai éretlenségről árulkodnak. .... Mindamellet bizonyos, hogy az imperializmus ellen harcoló fiatalok nagy dolgokat visznek majd véghez, ha elsajátítják a tudományos szocializmus elméletét és felvértezik magukat az osztályharcok tapasztalataival.” (Az idézet a Kossuth Könyvkiadó 1974-ben kiadott, Az SZKP és a szovjet állam külpolitikája; beszédek és cikkek című könyvében olvasható).

A Brezsnyev-idézethez nincs mit hozzáfűzni. A 68-asok az elmúlt ötven évben sokat tanultak a kommunistáktól – mindent megtanultak tőlük –, s „nagy dolgokat” vittek végbe: kártékony ideológiájukat rászabadították a világra. Most már csak az a kérdés, melyik harc lesz a végső, s lesz-e elég erő az ellenálláshoz.

Vasvári Éva

Ügyfélfogadás, összejövetelek

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a POFOSZ Hagyományörző Tagozatának 2016-tól átalakul az ügyfélfogadási rendje. Barátainkat és tagtársainkat **előzetes egyeztetés után** – bármely hétköznapon – várjuk a tagozat székhelyén: Budapesten, a XIV. kerület, Nagy Lajos király útja 155. számú irodánkban. Kérjük, hogy látogatási szándékát előre jelezze Ámon Antalnál – a tagozat elnökénél – a 06-30-814-9917 vagy a 06-1-257-0190-es telefonszámon. Az előzetes bejelentkezés Vasvári Évánál, a hagyományörzők elnökhelyettesénél is jelezhető a 06-20-428-7351 vagy a 06-1-781-3674-es telefonszámon.

A havonkénti találkozók rendje nem változik, azaz tagjainkat és pártolóinkat minden hónap első szerdáján délután 15 órakor várjuk zuglói irodánkban.

Görbe tükörben a múlt

A rendőriskolán írásbeliznek a hallgatók. Egyikük megkérdezi a szomszédját:

- Hány n-nel írják a tennapot?
- Azt nem tudom, de írd két tével, mert múlt idő.

-o-

Az üzemi párttitkár, Róka elvtárs szomorúan ül az irodájában, miután 1989-ben bejelentették a pártszervezetek kivonulását a munkahelyekről. Egy csoport koléga bejön hozzá és kérdezik:

Ezután is Róka elvtársnak szólítsunk? Esetleg Róka bajtársnak, Róka úrnak netán? Vagy csak simán lerókázzunk?

-o-

Brezsnyev elvtárs egy kínai miniszter elvtársat vendégel meg. Ennek során a kínai vendég a szovjet gazdaságról kérdezi.

„Hadd fogalmazzak a következőképpen” – válaszolja Brezsnyev. „Reagan amerikai elnöknek 100 tanácsadója van. Az egyikük egy kém, de ő nem tudja, melyik.”

„Mitterand francia elnöknek 100 szeretője van, az egyikük nemi beteg, de nem tudja melyik az.”

Nekem 100 közgazdászom van. Az egyiküknek jók a tanácsai, de nem tudom melyiknek.”

-o-

Karl Marx feltámadt és a Szovjetunióba látogatott, hogy megnézzze tanításai megvalósítását. Mutattak is neki üzemeket, kórházakat, városokat, falvakat. Útja végén azt kérte, hogy beszédet mondhasson a TV-ben. A Központi Vezetőség vonakodott, mert féltek, hogy az öreg mond valami nem megfelelőt.

Marx erre megígérte, hogy nem lesz hosszú, amit mond. A szovjet vezetők ezzel a feltétellel belementek. Eljött az adás ideje és Karl Marx csak annyit mondott: Világ proletárjai bocsássatok meg!

Alábbi írásunk a POFOSZ 1956-os Hagyományörző Tagozat által 2017-ben kiírt irodalmi-történelmi pályázatra érkezett pályamű.

Doszpoth Artúr III. helyezett pályamunkája

Sorstárs

1. Zsarnok ellen népe fellázad,
Szabadságért ég eme pár nap!
Lángja sok embert perzsel meg,
Ég már a lelke nemzetnek!
2. Parlament elé gyűlt,
Mert meg nem elégült,
Sorsával a nemzet,
Most zsarnoka reszket.
3. Ám mióta magyar e föld,
Nem békül ki lila és zöld.
- Mit keres itt egy újpesti dózsás,
Mikor a helyzet nem kerti rózsás?
4. - Elhallgass mocskos zöld-fehér,
Halálod egy börtönt megér! -
Viaskodnak, akár két szarvas,
Ám ellenfelük a vérfarkas...
5. Halál ropog, puska formában,
Kaszás kopog, tömött kórházban.
Parlamentről emberre lónek,
Nem jár kegy sem gyerekeknek, nőnek.
6. Tömegbe lőtt golyózápor,
Földön sok sebesült ember.
Ki előre ront, nagyon bátor,
Értük menni senki sem mer.
7. Az újpesti mégis megtette,
Fradis riválist megmentette.
"Zöld-fehér" csak sírt és nézett értetlen,
Ily meglepetés nem érte életben.
8. - Mit keres itt egy újpesti dózsás,
Mikor a helyzet nem kerti rózsás?
- Miért is érdekel engem a derbi?
A forradalmat kellene megnyerni.
9. Miért kell élnünk láncra verve?
Hiszen szabad nép az magyar.
Most hulljon le a málha terhe,
Népnek az élet oly fanyar.
10. Ezen két rivális kezét rázott,
Hiszen egy szabad nemzetre vágyott.
Együtt vonult a két barát,
Ketten akartak szép hazát.
11. Most vesszen hát bárgyú Gerő!
Hiába nagy a túlerő!
Jöhet ellenük végtelen orosz,
E barátságot, nem győzi le gonosz.
12. A ruszkinak mégis alantas játék,
Hogy vállalva küzdünk szabad hazáért.
Két barát ki harcra készül,
Utoljára még kibékül.
13. Golyózápor süvít felénk,
De nem tör meg a fémeső!
Puskáinkat ürítenénk,
Így lesz hatalmas vérmező.
14. Földön fekszik két fiatal,
Nekik nem jár szép diadal.
Magyar hazáért hullott vérük,
Könnyet senki sem hullajt értük.

15.

Emlékezzen minden gyermek,
Hogy rivális magyar is bajtárs.
Büszkélkedhet magyar nemzet,
Mártírok nyomán nő friss hajtás.

16.

Forradalom járta át,
S tüzelte szép hazát.
Ezidőben rátalált,
Egymásra két barát.

**Alábbi írásunk a POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozat által
2017-ben kiírt irodalmi-történelmi pályázatra érkezett pályamű.**

Küldöndj: Nagy Anita

A függetlenség hétköznapi hősei

Hazugság az összes szó mit a szovjetek mondanak,
rádiók zengik jó nekünk, ameddig béke van.
Zsarnok világ ez, mit az agy a szem elől eltakar,
mert tudja, ha tenne ellene, étellel fizetne a magyar.

Mégis azt mondom most Neked, meg kell próbálni,
jogunk van véleményünket és akaratunkat elmondani.
Nem hallgathat el semmilyen ruszki őrnagy, se hadnagy,
mondjuk el: Szabad nép a magyar! Na? Barátom benne vagy?

Hát persze. De mégis hogy kezdjük el?

Minden sarkon egy orosz fülel.

Előbb tudják mire készülünk
mielőtt tényleg belekezdünk.

Hát kezdjük kisebb körökben.
Ártatlanok vannak börtönben.
Értük amit megtehetsz az az,
ha a szabad hazáért kiáltasz.

Itt állunk az egyetem gyűlésén,
és most is valami hazug beszél.
Kezdjük most! Felszólalok!
Én legalább igazat mondok.

FigyeljeteK egyetemisták!
Ennek itt minden szava hazugság...
Gyertek holnap tüntessünk,
hogy a rákosi diktatúrát beszüntessük.

Másnap ott volt a két barát
a népnek csinálták új zászlaját.
Tartották egymásban a lelket
együtt tüntettek, biztatták az embereket.

Egyre többen járták az utcát,
megszegték a kormány szabályát.
A két barát lyukas zászlókkal, elől vezette a népet,
mikor az egyikük életének egy golyózápor vetett véget.

A barát utolsó pár mondata az volt;
Örült, hogy egy ilyen barát mellett harcolt,
Örült, hogy része lehetett ennek
és egy ilyen embert megismerhetett.

Az élet csak most kezdődik barátom.-mondta
s könnyes, de boldogsággal teli szemét lehunyta.

Magyarország le tudta győzni Szovjetuniót,
A forradalom győzelmet aratott.
Még ha a szabadságharc el is bukott,
A két barát nem hiába harcolt.

Menekülés a pokolból – disszidálás 1956 után

A fájdalmasan kalandos út beleég az emlékezetbe

Menekülés, száműzetés, küzdelem a sors elrendelésével – a disszidensek e különleges élethelyzetéről szolt Bősze Ferenc előadása, aki a POFOSZ 1956-os Hagyományörző tagozatának május 2-án és június 6-án volt a vendége. A menekülők kálváriáját végigjáró előadó 1956-ban a Móricz Zsigmond körtér környéki harcokban vett részt, majd a szabadságharc leverése után hagyta el hazáját és Ausztráliában telepedett le.

A forradalom kitörésekor mindössze húsz éves volt Bősze Ferenc. Elmondása szerint a Móricz Zsigmond téri harcokat követően nem szándékozott külföldre távozni, ám amikor a forradalom leverése után bizonyossá vált a megtorlás kíméletlensége, ikertestvére biztatására – aki katonaként hazatért a laktanyából – nekiindultak az osztrák határnak. Egyikük sem sejtette, hogy e fájdalmasan kalandos út örök életre beleég az emlékezetükbe.

Decemberben keltek útra – amikor a határ lezárása már folyamatban volt – s először Szombathely irányából próbálkoztak a disszidálással, ám sikertelenül. Oroszok állták az útjukat, s bár testvére megsérült, életben maradtak. A következő kísérlet Győr felől történt, ám a sors ekkor sem adott zöld utat. Mintha azt akarta volna, hogy a fiatalember hónapok alatt váljék érett és tapasztalt férfivá – egy életre megtanulva, hogy minden a Gondviselő akarata szerint rendeződik el, és semmi sem történik véletlenül. A kalandregénybe illő szökés során ismerősök és ismeretlenek különleges és szinte megmagyarázhatatlan kapcsolata és egymásra találása akadályozta, majd végül segítette Bősze Ferencet útja során, amely végül harmadszorra, december 24-én sikerrel járt. A fiatalember Jézus születése napján, este, az andai hídon át érte el a szabad világot.

A visszaemlékezés még ma is izgalmakat és felindult érzelmeket kelt az elbeszélőben – és természetesen a hallgatóságban is. Mert Bősze Ferenc egyedi útja hallatán felsejlik annak a kétszázezer magyarnak a fájdalma, reménye és izgalma is, akiknek ugyancsak menekülniük kellett: új hazát keresve és új életet remélve.

Vasvári Éva

„A haza kért és én tehettem a hazámért egy keveset”

Németh Bálint könyve a magyar nép legszebb napjairól

A történelem megannyi eseménye átélhetővé és megérthetővé válik, ha személyes életutakon át ismerjük meg – mások mellett ez is fontos tanulsága vitéz Németh Bálint „1956 Budapest – Széna tér című” könyvének. A munkát a Dél Alföldi 56-os Vitézi Rend Főkapitánysága 2015-ben adta ki Szegeden, az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásával.

Németh Bálint műve nemcsak a forradalom és a szabadságharc néhány napos története, de annál sokkal több: a családtörténet leírásával tág panorámát nyit a XX. század első évtizedeinek, majd az 50-es évek világának korszakára, az emberi szabadságot gúzsba kötő viszonyokra, az elnyomók gondolkodás és látásmódjára, s a boldogulást és a szabadságot szomjazó magyar lélek bátorságára és hitére. A szerző – a történelmi előzmények hű bemutatásaként – felmenői életútját is ismerteti. Az apai nagyapa, Németh Vince kovácmester még Amerikát is megjárta: 1896-ban – egy hajón segédtszti állást szerezve – háromszor hajózta át az óceánt, amire Amerika földjére lépett. Négy év után hazatért, majd újra nekivágott a hosszú útnak, de végül ismét hazai földre költözött és Szil község kovácmestere lett. Aztán megismerkedünk a szerző édesapjával – aki hetedik gyerekként – szabóinasnak tanult Csornán, de mert hajtotta a tudásvágy, 22 évesen elindult a fővárosba, ahol egy társsal önálló szabóműhelyt hozott létre. Hú társat, feleséget is talált, s e házasság gyümölcseként 1937-ben megszületett Németh Bálint.

Az olvasmányosan leírt történetnek ettől kezdve a szerző a főszereplője – de a családtörténetbe beágyazottan. Világháborús képek peregnek a szemünk előtt, s végigkövethetjük a szerző élményeit, keserű tapasztalatszerzésének állomásait. És elkövetkezik 1956. A húsz éves Németh Bálintot is a lelkesült fiatalok között találjuk: ott van a Bem szobornál, a Rádiónál, majd a Sztálin szobornál. S ahogy írja: „Meváltoztam....Már nem 20 éves gyermek voltam a balga gyermekkorban, hanem felnőtt lettem, úgy 40 éves. A félelmet is elvesztettem. Elszánt lettem”. És az elszánásból tettek következtek, és e tettek a Széna térre vezettek. Résztvevője volt a parancsnokválasztásnak is, amikor is Szabó János vállalta el a feladatot. Az események gyors egymásutánban kergették egymást, s ezek egyik

állomása október 30-án – az ott dolgozók kérésére – a hűvösvölgyi titkosszolgálati objektum védelme volt, amit idegenektől, hírszerzőktől kellett megóvni. A feladat keménynek és kényesnek ígérkezett, s ami történetünk szempontjából lényeges: Szabó János javaslatára Németh Bálintot nevezték ki az objektum parancsnokának.

Ám a szabadságról szőtt szép álmok szertefoszlottak, november 15-én hajnalban harminckét karhatalmista tört az objektumra. Jött a letartóztatás, a kihallgatások sorozata, a konspirációs útvesztők, majd a szabadságharc leverése után az erkölcsi dilemma: feladni az elveket, avagy kitartani a morális parancs mellett. Németh Bálint ez utóbbit választotta. Amikor Münnich Ferenc állást és büntetlenséget ígért a titkosszolgálati egység egyben tartásáért, a fiatalember a börtönt választotta. És amikor pár évvel később be akarták szervezni áruló munkára, volt bátorsága ezt megakadályozni.

S végezetül, tanulságként álljon itt egy idézet a könyvből, amely hűen tükrözi a szerző hitvallását a forradalomról, az életről és az erkölcsi tartásról.

„Többen feltették azt a kérdést, hogy ha ma lenne 1956-hoz hasonló esemény, újra résztvevője lennék-e? Feleletem egyértelmű: igen, igen és harmadszorra is igen! A haza mindent igyekszik megadni gyermekeinek és szinte sohasem kér. Én megélhettem azt, hogy a haza kért és tehettem a hazámért egy keveset. Hálas vagyok, hogy akkor, amikor a magyar nép a legnagyobb egyetértésben összefogva egyet akart, egy lehettem közöttük. Naponta hálát adok a Jó Istennek, hogy a magyar történelem legfényesebb napjainak cselekvő résztvevője lehettem. Köszönöm Istenem!”

Vasvári Éva

Tisztelt olvasóinkhoz!

Az Őrző számai igény szerint nyomtathatók. Ezért, ha valaki szeretné megkapni a korábbi számokat, jelezze, és eljuttatjuk hozzá.

Aki pedig nincs a levelezőlistánkon, de szeretne rákerülni, szintén jelezze.

Elérhetőség: Ámon Antal, 06 30 814 9917 vagy 1 257 0190 és: antaltopamon@hotmail.com

Aki pedig elolvasta, ne dobja ki példányát, hanem adja tovább!

Az Őrzőnek nincs fogyasztói ára. Csak értéke van.

Alábbi írásunk Vasvári Vilmos, a POFOSZ néhai elnöke elbeszélése***A Végzet***

A Duna jobb partján, a Fő utcában lett a kedvenc helye, a hétemeletes, vörös téglából rakott börtönépületben. Itt járkál celláról cellára minden éjjel. Itt, a városi zsvajoktól megszűrt csendességben, a fények tompított világában találta meg igazi önmagát. Végigjárja a széles folyosót, amely úgy kanyarog, mint a Duna. Igen, mint a Duna...

Minden éjjel ugyanazt teszi. Rendre benéz a barna ajtókon, majd besurran a kiválasztott cellákba, ahol a hatalmas záruk mögött embereket őriznek. Jelenlététől sóhajt a zár, a lakat, a beton. A cellákba töredezve szűrődik be az éjszaka fénye és foszlányokban a város moraja. A rabok, akik ítéletre várnak, hanyatt fekvé nézik a fehér plafont, álmatlanul várják a verdiktet, az utolsó szót.

A 317-es zárkában ketten próbálják elaltatni öntudatuk erejét; az egyik rab a baloldali, a másik a jobboldali ágyon fekszik. Nem beszélnek, némán fekszenek, levegőt is csak nesztelenül vesznek. Az egyikük negyvenkilenc, a másikuk huszonkilenc éves; mindketten katonatisztek. Aki a jobb oldali ágyon fekszik, az ezredes, aki a baloldalin az hadnagy.

A meleg fojtogatóan terpeszkedik a cellában. A foglyok bőréből kipattannak a gyöngyalakú verejtékcseppek, lassan csordogálnak, utat keresve maguknak. Mindketten tudják, hogy itt jár a Végzet, itt kell lennie, mert holnap dől el, hogy maradnak-e, avagy kettejük közül valamelyiküknek mennie kell. Feszülten figyelnek, remegve várják a Végzet jöttét, mert tudják, hogy nem késlekedhet.

A jobboldali, az idősebb katona, az ezredes nem bírja tovább az ébrenlétet, szempillái lezárulnak, belebódul az álom mákonyába. De a fiatalabbikat nem taglózza le az álom. Mereven nézi az ajtót-ablakot, morzsolja tovább a percekét.

Nem kell sokáig várnia, reccsenést hall. Lám, még a Végzet sem fér át a szűk réseken. Igen, ő az! Megismeri! És milyen jeges légáramot hoz! A hadnagyot a félelem félholtta gyengíti.

A Végzet körül néz, hol az egyik, hol a másik rabra.

– Mind a ketten? – fut át az észveszejtő gondolat a hadnagy agyában.

De aztán a Végzet hosszan megpihenteti üreges szemét az ezredesen, aki mélyen alszik, arcán a kemény erő vonásaival még álmában is. Mellkasa görcsösen hullámzik, s jobb karja lelóg az ágyról.

A hadnagy most már bizonyosan tudja, hogy a Végzetnek az ezredes kell. Őt nézi, őhöz hajol, neki suttog. A hadnagy lélegzetvisszafojtva figyel. Hallgatja a Végzet ezredeshez intézett szavait.

– Mielőtt idejöttem, már akkor tudtam, hogy korábban is láttalak. Egyszer a lóról estél le, de akkor nem értem rá veled foglalkozni, mert rohantam a Harangozó Franciért. Aztán a háborúban is ott voltam a környezetemben, de valahogyan nem kerültél a közelembe. Később, egy alkalommal beleakadtál a köntösöm szélébe, egy autó majdnem elütött, de egy erős kéz elrántott, talán az apád lelke volt. Mostanában nem foglalkozom utcai esetekkel, nem érdekel a fegyver sem, az közönséges tömegmunka. Alig vártam, hogy vége legyen a forradalomnak, a szabadságharcnak. Nem szeretem az utcai harcokat, a kapkodást, a gyors munkát, utálok a sok vért. Ezért a börtönmunkáért viszont rajongok. Milyen nagyszerű itt fecsegni, időzni, nézni az áldozatomat. Igazi élvezet, hogy éjek hosszú során át figyelhetem a prédát, hogy hónapokon át minden éjjel veled lehetek. Köztetek más a világ. Ebben a házban mindannyian számítotok rám! Hát nem csodálatos, hogy nem kell sunyiskodni, évekig gyötrődni? Eljövök hozzátok, megbeszélem veletek a dolgokat, az utolsó percig itt vagyok, s mindketten tudjuk, melyik az a pillanat, amikor karonfogva indulnunk kell. És tudod mi az, ami nagyon izgat? Megtudni rólatok az igazat! Mert azért sok mindent nem értek! Például azt, hogy mi irányítja a tetteiteket? Honnan az erőtök, hogy a szívetek parancsára az én kezembe teszitek az életeteket? Vanak köztetek, akik önkezükkkel fogják meg a palástomat, visszarángatnak, s büszkék rá, hogy halni készülnek. S hányat láttam, akik a kihallgató tiszték és az ügyészek kérdéseire olyan válaszokat adtak, amelyekkel önmaguknak teszik a nyakukba a kötelet. Nem értem, ezt nem értem. És azt sem, hogy mik azok az ELVEK? Amikhez annyira ragaszkodtok. No de elég, aludj békében! Nekem mennem kell, lejárt az időm, nemsokára itt a reggel, közeledik a kivégzések ideje. Munkához lát Bogár kapitány és nem venné jó néven, ha nem lennék jelen...:

Mielőtt a Végzet elhagyná a zárkát, hirtelen a hadnagyhoz fordul:

– Te fuss! Nem ígérek semmit, de kezet fogok veled. Talán jobban járnál velem most, mint később. Lehet, hogy így lesz. Még találkozunk!

**A MAGYAR POLITIKAI FOGLYOK ORSZÁGOS
SZÖVETSÉGE 1956-os HAGYOMÁNYŐRZŐ TAGOZATA
2018-ban**

**Irodalmi, történelmi pályázatot hirdet 25 éves korig ma-
gyarországi és határon túli diákoknak**

I. Téma: Miért disszidáltam volna 1956-ban?

*- Készíts esszét az 1956-os forradalom és szabadságharc leverése után hazájukat elhagyni kényszerülő magyarok életérzéséről, a disszidálás feltételezett oka-
iról. Írd le, milyen politikai viszonyok készítették őket hazájuk elhagyására.
Dolgozatodban foglald össze, hogy az üldöztetés mit jelentett az eseményeket
átélt forradalmárok és családtagjaik számára. Fogalmazásod terjedjen ki a for-
radalom leverését követő megtorlás ismertetésére.*

Az esszé terjedelme: 5-10 oldal.

II. Téma: Ezerarcú honvágy – Távol a hazától

*- Írj novellát, esszét, mesét vagy verset arról, hogy milyennek gondold a for-
radalom és a szabadságharc leverése után disszidálni kényszerült magyarok
viszonyát hazájukhoz.
- Képzeld magad az akkor élő emberek helyébe, akiknek az elbukott ügy után is
újra kell kezdeni életüket, de távol a hazától. Vajon mit éreztél, mit élhettek át,
miként néztek a jövőbe s miként gondoltak Magyarországra?
- Érzékeltessd azt az emberi drámát, amelyet az 1956 utáni disszidensek átéltek.*

Prózai munka esetében a terjedelem: 3-10 oldal

Vers esetében terjedelmi korlát nincs

D Í J A Z Á S

I. díj: 70.000 Ft

II. díj: 50.000 Ft

III. díj: 30.000 Ft

Beadási határidő: 2018. november 5. hétfő

A pályázatokat az antaltopamon@hotmail.com címre várjuk.

A pályázat eredményhirdetésének pontos dátumáról a pályázóknak értesítést küldünk.